

HET
ZEEPAARD

AMSTE

O R G A A N

VAN DE

STRANDGROEP

VAN

Jrg.
11

1
9
5
1

NEDERLANDSE JEUGDBOND
VOOR NATUURSTUDIE

NJN

NEDERLANDSE NATUUR-
HISTORISCHE VERENIGING

NNV

No. 4/5

30 Nov.

HET STRAND VAN DE BEER

door Wim Henneke.

Het strand van het Natuurmonument De Beer, beter bekend bij vogelliefhebbers dan bij strandmensen, is te verdelen in een begroeid deel, dat alleen bij erg hoge vloed onder water komt, en in een zanderig deel, dat tweemaal per dag gedoopt wordt. De groene strandvlakte wordt aan de Oostzijde begrensd door een dijk, die daar in de oorlog door de Duitsers is aangelegd. Aan de Zuidkant liggen er voor die dijk enkele duinenrij , terwijl er in het uiterste Zuidwesten een lage duingroep op het strand ligt. Daar, in het Zuiden, liggen ook de grote schelpenbanken, vrij eentonig, maar soms een verrassing voor de schelpenverzamelaars biedend. Aan de Noordzijde van de Beer is de Pier, die echter niet zo goed is als de Noorderpier in Hoek van Holland. Benoorden die pier, iets Oostelijker, ligt een klein strandje, waar wel eens aardige dingen te vinden zijn.

Hoewel een zekere overeenkomst met de stranden van Voorne en de Hoek niet te ontkennen valt, heeft het strand van de Beer wel degelijk een eigen karakter, waarvan de oorzaak wel voornamelijk in de grote breedte van het strand te vinden zal zijn. De overeenkomst met Voorne en de Hoek zit hem vooral in de overgang van het rommelige, maar gevarieerde Noorden, naar het Zuiden, met zijn overweldigende aantallen schelpen van slechts enkele soorten. We gaan nu de Beer eens wat nader bekijken.

We gaan eerst een kijkje nemen langs de Waterweg. Dit strandje is een vrij aardige copie van het Hoekse strand. Meestal ligt er een randje gruis, waarin je wenteltrapjes, tere en rechtsgestreepte plaatschelpen, kunt vinden. Verder vonden we daar nonnetjes, wadslakjes, en eenmaal zelfs een mantelschelpje. Ook zitten er nogal eens zeeboontjes, tepelhorens, goudkamhuisjes en schelpkokerwormslierten tussen. Als we nu de pier opgaan, dan vinden we daar, behalve de gewone wierbegroeiing met bruinwieren, zeesla, purperblad en darmwier, zee-anemoontjes in verschillende soorten en kleurcombinatie's, soms als zielige slijmklompjes, maar ook in al hun praal uitstaand in de natuurlijke aquaria tussen de keien. In die plasjes scharrelt ook wel eens een vlokkige zeeslak rond. Alikruiken vind je hier ook, maar, en dat is nu zo merkwaardig, geen purperslakken, hoewel die een kilometer Noordelijker, op de Hoekse pier, in grote aantal-

len te vinden zijn. Tot nu toe hebben we er nog maar één exemplaar (levend) gevonden. Hoe we dit merkwaardige verschil tussen twee plaatsen, die zó met elkaar overeenkomen en zó dicht bij elkaar liggen, moeten verklaren, weten we niet. Welke grote strandman (of -vrouw) heeft tijd en gelegenheid om dit te onderzoeken en de redacteur met zijn bevindingen te verblijden?

Als we, voor het verlaten van de pier, nog even onderaan tussen de stenen zoeken, vinden we misschien een botervisje.

Nu we de pier verlaten hebben en Zuidwaarts wandelen, komen we eerst op een stuk strand, waar alleen na harde wind wat te beleven valt. Dan heb je kans er levende ruwe en witte boormossels en zeeappeltjes te vinden, evenals slang-, kam- en gewone zeesterren. Af en toe spoelen er doorschijnende zeevingers, pijppoliepen en broodsponzen aan. Iets hoger op, in de normale vloedlijn, liggen roggeneieren en inktvisrugschilden. Daar liggen ook wat meer schelpen, al zijn het maar enkele soorten, vnl. halfgeknotte en grote strandschelpen en kokkels. Soms ligt er een klein schelpenrandje, dat er net zo uitziet als dat op de Waterweg. Een hele tijd kunnen we zo lopen zonder dat het karakter erg verandert, maar als we op deze manier de Zuidkant naderen, merken we, dat er andere soorten schelpen in grote getalé gaan optreden. Vooral het zaagje is hier in enorme aantallen te vinden. Verder liggen er vrij veel Venusschelpen en afgeknotte gapers, naast de gewone gapers en de kokkels. Voor de rest is er daar aan de buitenkant van het lage duin op de Zuidwestpunt niet veel te beleven, want aangespoelde drijfspullen vind je er niet. Dus lopen we nu maar naar het Oosten, waar, hoger op het strand, de grote schelpenbanken liggen, die zich vandaar tot ver langs de Brielse Maas uitstrekken. Deze banken bestaan vnl. uit halfgeknotte strandschelpen, maar er liggen ook behoorlijk wat stevige strandschelpen. En dan een enkele ruwe boormossel en laatst zelfs een wijde mantel.

Tot nu toe hebben we ons eigenlijk meer met het zand rige, "normale" strand bemoeit. We gaan nu eens in de hoge vloedlijn en op de brede strandvlakte kijken. In deze vloedlijn liggen wel eens drijvers en kurkenbossen met al hun heerlijkheden, die nu eens uit grote aantallen paardenzadels, wat roodwiertjes en een Noordse rotsboorder, dan weer uit mantel-schelpen, poliepen- en mosdiertjeskolonies bestaan. Roggeneieren vind je hier ook, meestal die van *Raja clavata* en *R.*

montagui, maar een enkele keer wil het wel eens lukken er een van *R.brachyura* en *R.microcellate* te bemachtigen. Als je ze hier vind, vind je de rugschilden van *Sepia elegans* en *S.orbignyana* ook in redelijke aantallen. Op de strandvlakte liggen grote tepelhorens, 4 à 5 cm. is heel gewoon, wulken, ruwe boormossels en gedoornde hartschelpen, temidden van de scheldels van de konijnen, die door een hoge vloed verrast werden. Als we langs de vloedlijn doorlopen, komen we uiteindelijk in de Aanspoelselhoek, vlak bij de Waterweg, waar tussen een grote hoop rommel, riet, hout en kurkplaten, wel eens een dode bruinvis of zeehond ligt. Onder deze rommel tref je n nog wat kleine slakjes en schelpjes aan, zoals *Assimineea*'s, wadslakjes *Montacuta*'s en iets grotere, zoals nonnetjes en zaagjes. En dan zijn we weer, waar we begonnen zijn.

De Beer heeft niet zo veel te lijden van een euvel, waar andere stranden vaak mank aan gaan en wel, dat er op de meeste stranden vaak lange tijd niets te beleven valt. Dit is vnl. een gevolg van het feit, dat het onmogelijk is om dit enorm uitgebreide gebied binnen enigszins redelijke tijd volkomen schoon te schuimen, een sport, zeer geliefd bij strandjutters. Er is altijd wel wat te beleven, want je gaat gewoon naar een stuk, waar je de keer daarvoor niet geweest bent, iets, dat je bv. in de Hoek niet zo gemakkelijk kunt doen. De schrijver is er zich van bewust zeer onvolledig te zijn geweest in de beschrijving van dit bij de S.W.G.-ers niet zo bekende terrein. Hij hoopt echter aanleiding te hebben gegeven voor anderen om te zeggen: "Daar moeten we toch eens gaan jutten!"

-.-.-.-.-.-

VREEMD BEZOEK OP DE BEER.

=====

Zondag 16 Sept. j.l. vonden wij op de Beer, op het strand van de Maasvlakte, halverwege de Nieuwe Waterweg en de Zuidpunt, een Tonijn van 2, 18 m gemeten vanaf de straartwortel tot aan de punt van de snuit. Gevoeglijk hoort er dus nog minstens 30 cm. bij.

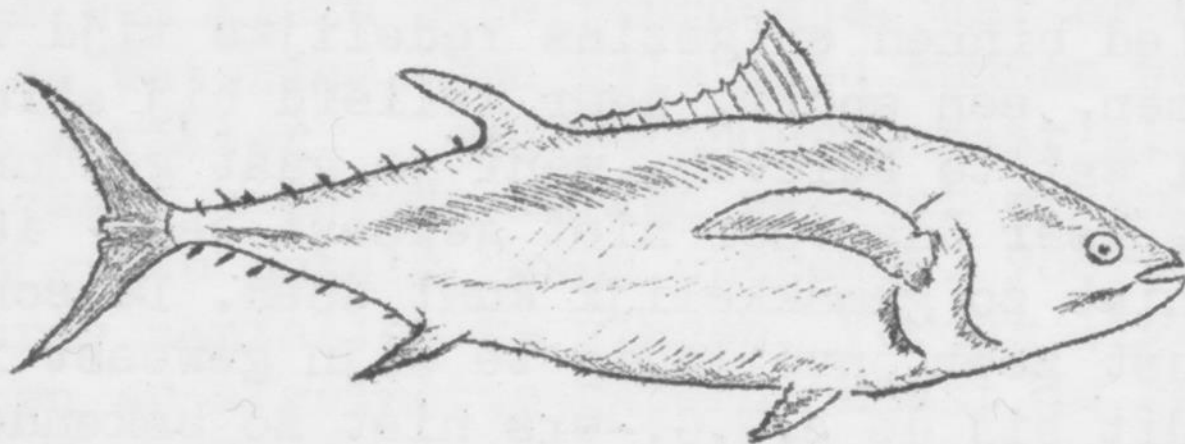
De voorste rugvin had 12 stekelstralen, meer naar achter stond de puntige 2e rugvin, gevolgd door 10 stekels. Bij de keuw had het beest een grote halvemaanvormige vin. Op de borstvin volgde een lange, puntige aarsvin, waarop onderaan de

staartzijde weer 7 stekels volgden. Het beest was voorzien van een grote halvemaaanvormige rechtopstaande staart. Een echte makreel dus.

Niemand van ons had een fototoestel bij zich. Ik maakte echter een krabbeltje van het beest. Voor zover ik me herinner was het een vrouwtje. Er liep een forse kras van de aarsvin naar boven. De rugvin was half verrot en het oog was verdwenen. De bek was bezet met fijne tandjes, de rug was roodbruin, de rest van het dier was zilverachtig.

Han Krug.

NOOT VAN DE REDACTIE: De Tonijn is een zeldzame verschijning in ons land: bij onze kust komen slechts verdwaalde exemplaren voor. Het is een typische Atlantische soort, welke waarschijnlijk uit het Noorden de Noordzee bereikt, dus om Schotland heen. In verband met de trek, spoelen de meeste exemplaren in Nederland aan in de late zomer of in het begin van de herfst.

B O E K B E S P R E K I N G .

Kees Hana, Weekdieren I, 1951
 Wat leeft en groeit, deel 35
 Uitgeverij "Het Spectrum" te Utrecht.
 Ingenaaid Fl.2,90, gebonden Fl.3,90

Het is jammer, dat velen menen dat weekdieren en schelpen identiek zijn en dat de studie van deze groep bij de mees-